Den helt unika men ömtåliga tron - Del 4: ”Vandra i Anden”

Spara som PDF

Denna text och inspelning tillkom utifrån en bibelstudiehelg som Pingstförsamlingen i Munka-Ljungby anordnade den 3-4 maj 2025, och där jag (Lennart) talade. Temat för helgen var *Den helt unika men ömtåliga tron.* Detta är del 4 av 4 delar.

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan, alternativt i en lite bättre spelare i media.bibelfokus.se

Del 4:

Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen (mp3).

Bild

Denna sista del av fyra delar handlar om att ”vandra i Anden”. Det här är ett område där jag tycker att kristenheten allt oftare kliver ganska långt utanför Bibeln när det gäller förståelsen av vad det betyder att vandra i Anden. Så det kan vara bra att avsluta med detta eftersom det här rör vår vardag som kristna.

Bibeln visar att motsatsen till att vandra i Anden är att vandra efter våra köttsliga begär. Vi tänker då vanligen på världsliga saker som makt, pengar, sex, framgång, kändisskap, beundran, titlar, upphöjdhet, självförverkligande, självrättfärdighet, osv. Men som kristna måste vi vara vaksamma på att vårt kött kan ha begär efter framgångar även inom det andliga området: att göra andlig karriär, att lära sig behärska ”andliga principer och nycklar och lagar”, att bli en smord gudsman eller gudskvinna, att komma in i en särskilt häftig tjänst eller smörjelse, osv. Därför kan vi också säga att: **Motsatsen till att vandra i Anden**

är att jaga fram med metoder och tekniker. Och därför är vandringen i Anden djupt förenad med barnaskapet.

Tyvärr faller vi kristna lätt in i ett metodtänkande, att vi gör oss tekniker och ritual som vi liksom upprepar för att vi tror det är så man skall göra – om det andliga skall fungera. Vi blir *religiösa*, kan man säga. Men Gud tänker annorlunda; han vill **inte** att vi skall fastna i religiösa mönster. Därför gör han gärna olika varje gång. Det ser vi inte minst i hur Jesus gjorde när han helade människor, det skedde vanligen på olika sätt.

Ett intressant exempel på när en händelse blev till en metod, det är när Mose behövde få fram vatten till folket i öknen. De hade klagat för att de inte hade något att dricka. Och då sa Gud till Mose att Mose skulle SLÅ med sin stav på en klippa och då kom det vatten ur den. Det står om detta i Andra Moseboken kapitel 17. Långt senare blev folket utan vatten igen, och så klagade de högljutt på Mose – och det här var en prövning som kom ifrån Gud. Och Gud sa då till Mose att han skulle TALA till klippan som de befann sig vid. Men nu hade Mose blivit *religiös*, kan vi säga, och han tyckte då att han skulle slå igen med staven på klippan – precis som förra gången – för det funkade ju. Så han slog – tvärt emot Guds befallning att han skulle tala – och vatten kom i mängder, men det var ändå olydnad mot Gud att göra så, trots att det kom vatten, observera det! Och denna olydnad orsakade att Mose inte fick följa med in i landet som de skulle inta. Det står om detta i Fjärde Moseboken kapitel 20. Ifrån det här har vi mycket att lära. Till mig säger det i vart fall att vi inte skall göra oss metoder och tekniker av saker som vi fått vara med om under vår vandring som kristna. Vi skall istället invänta Gud och vara lyhörda. Och det är skillnad på att höra och att lyssna, begrunda gärna det.

Vandra i Anden = att vara ledd av Guds Ande

Nu skall vi läsa den bibelvers där detta uttryck ”vandra i Anden” förekommer. Det var Paulus som skrev detta:

> Gal 5:16: ”Vad jag vill säga är detta: **vandra i Anden**, så kommer ni inte att göra vad köttet begär.”

Detta uttryck ”vandra i Anden” förekommer bara en enda gång i hela Bibeln, och det är just här i Gal 5:16. Om man tittar i den grekiska grundtexten så står det så här i början av denna bibelvers:

Λέγω δέ , Πνεύματι περιπατεῖτε
Legō de Pneumati peripateite

Ordagrant översatt betyder det: ”Jag säger nu: i/efter Anden vandra/lev”

Vi kan alltså lika gärna översätta detta så här till vardaglig svenska: ”Jag säger er nu: lev efter Anden”

Tre gånger i Romarbrevet använde Paulus exakt detta begrepp ”att leva efter Anden” som en motsats till att leva efter köttets begär. Så ”vandra i Anden” har samma innebörd som att ”leva efter Anden”. Men vad betyder det då, att leva efter Anden?

Vi skall observera vad det mer står där i Galaterbrevet 5:16, och vad det inte står. Där står inte: ”vandra i Anden så skall du få vara med om att utföra stora underverk”. Där står inte: ”vandra i Andens så slipper du alla problem”. Där står inte: ”vandra i Anden så kommer du ständigt höra Guds röst”. Det som står där är istället: ”vandra i Anden, så kommer ni **inte** att göra vad köttet begär”. Eller en alternativ översättning då: ”lev efter Anden så kommer ni inte att synda”. Att vandra i Anden har alltså främst att göra med ett beskydd från synd, så det handlar om vår helgelse.

Bibeln säger inte att vi blir kvitt synden i vårt liv innan den dag då Jesus kommer tillbaka. Så vi kan inte tro att man som kristen alltid kan vandra i Anden till 100% och därför aldrig synda. Vi har hela tiden mycket att lära och att helgas ifrån – vilket jag tog upp i del 3 av detta bibelstudium.

Det är ofta bra att läsa bibelverser i sitt sammanhang, och precis så är det med denna vers, så nu läser vi Gal 5:13-18:

> Gal 5:13-18: **Ni är kallade till frihet**, bröder. Använd bara inte friheten så att den onda naturen får något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek. Ty hela lagen är uppfylld i detta enda budord: Du skall älska din nästa som dig själv. Men om ni biter och sliter i varandra, se då till att ni inte blir uppslukade av varandra. Vad jag vill säga är detta: vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär. Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att göra det ni vill. **Men om ni LEDS av Anden, står ni inte under lagen**.”

I sista meningen här summerar Paulus resonemanget, och i de orden ser vi vad det betyder att vandra i Anden, nämligen **att ledas av Anden**. Här skall vi nu observera hur Paulus inleder denna undervisning: ”Ni är kallade till frihet” – står det. Av det förstår vi även att vandringen i Anden inte betyder att Gud hela tiden talar om vad vi skall göra. Han ger inga order, utan han *inspirerar* oss till att av fri vilja göra det som han önskar att vi skall göra. Vi behöver inte göra saker av tvång eller med olustkänslor, vi har friheten att välja. Men jag tror att vi många gånger gör det Gud vill utan att vi ens vet om det, helt enkelt inspirerade och ledda av hans Ande. Bibelordet nedan säger väl egentligen samma sak?

> Ords 16:9: ”Människans hjärta tänker ut sin väg, men Herren är den som styr hennes steg.”

Vi skall även väga in vad Paulus skrev i Romarbrevet:

> Rom 12:1-2: ”Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud - er andliga gudstjänst. Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, **så att NI kan pröva vad som är Guds vilja**, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom.”

Hur låter man Gud förvandla oss och förnya vårt sinne, våra tankar och vårt förstånd?

Ja, man ber helt enkelt om det och ber att Gud skall hjälpa oss att tänka hans tankar. Här är så klart bibelläsningen viktig också. Och här står det inte att Gud skall tala till oss stup i kvarten och säga vad vi skall göra, utan här står att **VI skall kunna pröva/avgöra** vad som är Guds vilja. Och hur då? Jo, så klart för att vi har den Helige Ande med oss som vår Hjälpare. Han stödjer oss på ett mjukt nästan omärkbart sätt; han vill hjälpa oss att förnya vårt sinne och att tänka förnuftigt och rätt, i linje med Bibelns undervisning och Guds vilja – **om vi vill det** .

Ibland kanske man kan förnimma att en tanke verkligen är från Gud, men vanligen så rullar det liksom bara på, helt naturligt. Och vi skall förtrösta på att det är just på det enkla sättet.

Och vi skall också förstå att vi inte alltid kan veta eller får veta Guds vilja. Tänk att aposteln Paulus skrev detta om sig själv och sina medarbetare:

> 2 Kor 4:8: ”Vi är på allt sätt trängda men inte utan utväg, **rådvilla** men inte rådlösa”

Vi själva kan också stå där mitt i livets jäkt och stress och ibland känna oss helt villrådiga – hur helgade, andliga och mogna kristna vi än är. Men Gud skall inte lämna oss utan en utväg. Tittar vi i backspegeln så ser vi ofta hur Gud ledde det hela trots att vi var villrådiga. Så en förtröstan på Guds hjälp är också en del av att ”vandra i Anden”, att vandra efter Andens ledning. Och att han skall inspirera oss att göra rätt saker, det är ett löfte som vi har:

> 2 Kor 3:4-5: ”En sådan tillit har vi till Gud genom Kristus, inte så att vi av oss själva skulle kunna tänka ut något på egen hand, **utan vår förmåga kommer från Gud**.”

Bild

Ökenvandringen

Här kan vi fundera över hur Gud ledde det judiska folket i deras vandring i öknen. Det gjorde han med en molnstod om dagen och en eldstod om natten. När dessa stoder reste sig så var det dags att vandra vidare. Men folket fick ingen information om vilken väg de skulle gå eller vart de var på väg när de följde molnstoden och eldstoden. Jag tror att deras vandring helt klart är en profetisk bild för vår vandring i vardagen som kristna. Paulus skrev ungefär så i Första Korintierbrevet.

> 1 Kor 10:11: ”Det som hände dem tjänar som exempel och skrevs ner för att varna oss som har världens slut inpå oss.”

Kanske inte bara varna, utan även uppmuntra och förklara. Vi har dessutom Guds Ande **inom** oss, och han leder oss spontant och mjukt, ofta utan att vi får veta något exakt om vart vi är på väg i livet. Vi vet inte ens ATT vi är på väg många gånger. Men tittar vi i backspegeln längre fram, då kan vi se hur Gud ledde oss till den plats i livet som vi befinner oss just nu. Skall detta fungera så skall man så

klart ha lämnat över sitt liv till Gud och bett honom att ta över styrningen, för Gud tvingar inte på oss sin ledning.

När vi vandrar i Anden så kommer vi garanterat möta motgångar och prövningar, det gör alla människor och vi kristna är inte undantagna. MEN som kristen har man möjligheten att hantera motgångar med hjälp från Gud. Vi kan be Gud att ta oss IGENOM motgångar och prövningar, och be honom om att vi skall lära oss något på kuppen.

> Heb 12:7: ”Det är till er fostran som ni får utstå lidande.”

Motgångar och lidande skall vi alltså se som en fostran av oss. Och när det står om tuktan i Bibeln så handlar det inte om straff; tuktan är fostran, så att vi mognar som kristna och blir allt mer lika Jesus i vår karaktär och moral.

”Allt är tillåtet”

Vi är kallade till frihet, läste vi tidigare. Paulus skrev så här till de kristna i Korint:

> 1 Kor 6:12: ”Allt är tillåtet för mig, men allt är inte nyttigt. Allt är tillåtet för mig, men jag skall inte låta något ta makten över mig.”
>
> 1 Kor 10:23: ”Allt är tillåtet, men allt bygger inte upp.”

Nej, allt bygger absolut inte upp mig, och allt bygger inte heller upp Guds församling. Vi skall läsa lite från Jesajas bok i GT också:

> Jes 55:6-7: ”Sök Herren medan han låter sig finnas, åkalla honom medan han är nära. **Den ogudaktige må överge sin väg, den orättfärdige sina tankar och vända om till Herren**, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall ge mycken förlåtelse.”

Och så lite Paulus igen:

> 1 Tess 4:7: ”Gud har inte kallat oss till orenhet utan till ett liv i helgelse.”

När Paulus skriver att ”Allt är tillåtet” så menar han så klart inte att vi nu minsann kan börja bryta mot alla Guds budord, och sätta igång och stjäla och mörda och begå äktenskapsbrott och leva ett liv i utsvävningar. ”Allt är tillåtet” handlar om

saker som ligger utanför budorden. Har vi omvänt oss till Gud, ja, då har vi hamnat inne i ”nådens domän”, vi vandrar i Anden och har Guds Ande inom oss, vi lever i helgelse, och vi lever därför i ett beskydd mot frestelser – mer och mer. Vi har också fått våra tankar mer och mer i linje med Guds tankar: sinnets förnyelse. Och skulle vi synda så får vi förlåtelse (1 Joh 2:1).

Men det händer att saker dyker upp inför oss där vi funderar på vad som är okej och vad som inte är okej. Vad man funderar över kan bero på vilken kristen tradition som man vuxit upp i eller blivit en del av, hur länge man varit kristen, vad man fått för fostran som barn, osv. Är det ok att äta halal-slaktat kött t.ex.? Är det okej att se en actionfilm? Är det okej att lyssna på profan musik? Är hårdrock okej? Kan jag byta ut min gamla Volvo 740 mot en ny fräck sportbil? Är det okej att jag klipper gräset på en söndag för att jag skall resa bort? Är det okej att jag går på gym för att bli lite snyggare i kroppen? Är det okej med smink? Är det okej att snusa??

När det gäller många sådana här saker så har vi alltså en stor frihet. Du själv får lov att avgöra vad som är onyttigt för just dig. Men då skall du också vara observant och se till att inget får ta makten över dig, eller skada dig eller andra. Vi kan bli bundna av saker som från början kan ha verkat vara harmlösa, men vi har alltså en stor frihet som kristna att själva bedöma vad som är okej och vad som inte är det i vår vardag – om vi vandrar med Gud. Det Paulus skrev i Rom 12:2 handlar nog om detta också:

> Rom 12:2: ”låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, så att **NI kan pröva** vad som är Guds vilja”.

När Gud successivt förvandlar vårt sinne, vårt sätt att tänka och agera, då blir vi allt bättre på att avgöra vad som är bra eller dåligt, rätt eller fel, uppbyggligt eller inte – sett ur Guds perspektiv.

Av textsammanhanget runt dessa bibelverser i Första Korintierbrevet förstår vi att Paulus också menar att vi i skall undvika sådant som vi bedömer som fel och skadligt för oss och för andra. Och eftersom Gud ger oss detta ansvar så skall vi inte hålla på att döma varandra som kristna, eftersom vår helgelse ligger i Guds händer och kan vara i olika stadier. Vill någon klaga på att din helgelse inte duger, så hänvisa dem till Gud. Men lever någon i uppenbar synd, då säger Bibeln att vi skall förmana varandra. Men det är inte vår sak att döma världen; ute i världen är ju synden något högst naturligt, eftersom Gud utlämnar människan till hennes begär när hon vänder honom ryggen.

Detta med att bedöma vad som är nyttigt eller inte, det handlar primärt **inte** om din frälsning, för den är beroende av Guds nåd, men det kan handla om din mognad, din helgelse och om ditt och andras välbefinnande. Det kan även handla om vilken doft du sprider till din omgivning som kristen. Är det en kristusdoft? Eller doftar du något annat? Hur uppfattar andra dig som kristen? Syns det att du är ett Guds barn och vän med den nådefulla Jesus? Som mogna kristna bör vi tänka på vad vi sprider för ”doft” eftersom vi har ett uppdrag att hjälpa till med att leda andra till frälsning och mognad.

Hjälparen, den Helige Ande

> Ef 2:10: ”Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem.”

Att vandra i Anden kan alltså även innebära att Gud via sin Ande leder oss in i förberedda gärningar. Och även här är det viktigt att komma ihåg att Gud inte ständigt förser oss med instruktioner, för då skulle inte vårt kristna liv vara att leva i frihet. Då skulle vi vara som fjärrstyrda robotar, eller som militärer som måste lyda order för att inte bli straffade. Istället knallar vi på i frihet, och så leder Gud oss dit han vill, oftast utan att vi tänker på det. Rätt som det är möter du en person, och du börjar prata. Kanske det kommer en tanke som blir till ord, och så har du gjort det Gud ville, av fri vilja och helt spontant. I det här är det en fördel att vara svag och rådvill, för ”*när jag är svag, då är jag stark*” – skrev Paulus (2 Kor 12:10). Så det är inte på oss det hänger:

> Sak 4:6: ”Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger HERREN”
> *1917-års Bibel*

Så kraften och förmågan ger han oss till förberedda gärningar. Och detta skall vi vara ödmjuka inför. Här är ett ord från Jesus om vad Hjälparen mer skall hjälpa oss med i vardagen:

> Joh 14:26: ”…han skall **lära er allt och påminna er** om allt vad jag [Jesus] har sagt er.”

Vi skall även se vad Jesus sa till sina lärjungar strax innan han lämnade dem:

> Apg 1:8: ”Men när den helige Ande kommer över er, **skall ni få kraft och bli mina vittnen**..."

Att vandra i Anden, att leva efter Andens ledning, innebär alltså att leva i en enkel förtröstan på att Gud via sin Helige Ande skall hjälpa oss att inte falla för köttets begär. Men även att han skall hjälpa oss att minnas och förstå vad vi läser i Bibeln, och att vi genom Anden skall få kraft att vara Jesu vittnen ut till vår omvärld och gå i förberedda gärningar. Anden kan också i vissa fall ge oss kraft att utföra tecken och under, men då är det för att Gud vill bekräfta sitt Ord:

> Mark 16:20: ”Och de gick ut och predikade överallt, och Herren verkade tillsammans med dem och **bekräftade ORDET** genom de tecken som åtföljde **DET**.”

Höra Guds röst

En del kristna är väldigt oroliga över att de inte i varje stund gör precis det som Gud vill, och därför vill de höra Guds röst inför varje steg som de tar. Men vi har alltså en otroligt stor frihet i Kristus som gör att vi inte skall tänka så. Att vandra i Anden handlar inte om en ständig ordergivning från Guds sida; han ger oss för det mesta friheten att själva välja och bedöma saker. Och skulle vi göra något fel, då kan vi så klart be Gud om hjälp att rätta till det i efterhand. Att leva i barnaskapets förtröstan betyder alltså normalt **inte** att man kommer att höra Guds röst, där Han med en tydlig stämma säger till oss vad vi skall göra och inte göra.

Så lyssnandet handlar framförallt om att vi ber, läser Bibeln och knallar på i vardagen, förvissade om att Gud inspirerar och leder oss när och så som han vill. Ibland kan vi förnimma Guds vilja som en tanke när han vill säga oss något, men det är mycket ovanligt att man som kristen hör Guds röst, som om det vore en annan människa bredvid oss som talade. Det är mer ovanligt än vad man kan få intryck av när man rör sig i kristenheten. Jag tror helt enkelt att många kristna är slarviga med orden i det här, när de säger sådant som ”Herren sa till mig att...” osv. Så när vi får en tanke som vi upplever kanske kan vara från Gud, då är det bättre att säga något i stil med att ”Jag tror att Gud möjligen vill peka på detta”. För Guds ledning är så gott som aldrig som en *order* som han befaller, det handlar istället om *inspiration* till att göra det som han vill. Och i detta finns det då en stor frihet. I undantagsfall kan det vara så att man inte kommer undan det som Gud absolut vill få gjort, så som det t.ex. var med profeten Jona. Men vi skall nog inte

jämföra oss med GT:s profeter; vem av oss vill hamna i buken på en gigantisk fisk??

Observera nu att jag inte utesluter att Gud kan tala tydligt hörbart till oss, men vi skall inte förvänta oss att det är en naturlig del av att vandra i Anden. Och vill man inte läsa Bibeln och ta lärdom ifrån den, då skall man inte förvänta sig att Gud talar på andra sätt.

Undvik kändisskapet!

Att vandra i Anden innebär inte att man skall bli upphöjd och ledd in framgångar på löpande band. Man måste som kristen akta sig för att bli etablerad och märkvärdig. Det kan t.ex. betyda att man inte väljer att exponera sig själv, att man tackar nej till vissa erbjudanden, men även att man säger det obekväma och impopulära när man upplever att Gud vill att man skall säga det. Det handlar egentligen om att gå i Jesu fotspår, att ta vårt kors på oss och förneka oss själva. Dessa ord från Jesus själv är mycket starka:

> Luk 16:15: ”Ty det som är högt i människors ögon är **avskyvärt** inför Gud.”

Detta är oerhört tänkvärda ord och som vi borde väga in mycket oftare – inte minst i församlingarnas arbete. Korset i vårt liv innebär att vi är villiga att bli mindre och att Jesus får bli större. **DET är en förutsättning för att Guds kraft skall bli verksam i våra liv!**

En annan sak som vi bör fundera över, det är varför apostlarna inte själva skrev något om alla de under och fantastiska saker som de fick vara med om att utföra. Det kan man jämföra med hur många populära förkunnare gör idag; de gör helt tvärtom och tjänar dessutom pengar på det; det kan med andra ord vara lönsamt att vara märkvärdig, men då vandrar man efter köttet! En annan sak att fundera över, det är att Jesus efter sin uppståndelse inte gick till Stora rådet och översteprästen och showade och visade upp sig livs levande: ”*Hejsan, hejsan gubbar, här kommer jag!*”.

Vi skall läsa ett intressant bibelord från Paulus som också har något att säga om detta:

> 1 Kor 1:17: ”Ty Kristus har inte sänt mig för att döpa utan för att predika evangelium, **och det inte med vishet och vältalighet, så**

> **att Kristi kors inte förlorar sin kraft.”**

Tänk det, att mänsklig vishet och vältalighet kan göra att man inte har Guds kraft med sig eller att man förlorar den! Så det här är ytterligare ett exempel på att vi skall vara små i oss själva om vi skall tjäna Gud i hans kraft!

Summering

Att som kristen vandra efter metoder och tekniker innebär: religiositet, självcentrering, otålighet, expertis, prestationer, laglydnad i olika former, ett jagande efter nya kunskaper. Här är JAG, MIG och MITT i centrum, vad JAG kan och skall göra, och HUR jag skall lära mig olika saker i det andliga livet så att JAG kan behärska dessa. Detta blir ett liv efter Kunskapens träd – och därför även ett liv efter köttets begär. Här blir det i bästa fall människan själv som jobbar med sin helgelse.

I ljuset av evangeliet, så innebär vandringen i Anden: ödmjukhet, tacksamhet, tålamod, uthållighet, enkelhet, barnaskap, frihet, förtröstan på Gud, den Helige Andes mjuka inspiration och ledning, förberedda gärningar, ett begrundande av Guds Ord, ett stilla lyssnande i lyhördhet, fostran, helgelse, och därför även en kristusdoft. Här är det GUD och hans vilja och förmåga som står i centrum. Och det är GUD som står för denna förvandling av oss.

Skall jag nu sammanfatta detta jag sagt i denna sista del med endast två ord, så blir det: **Trons vila!** Det innebär en förtröstan på att Gud via sin Helige Ande, Hjälparen, leder utan att jag själv behöver hjälpa Hjälparen! Man behöver alltså inte gå på bibelskola för att lära sig att vandra i Anden; man kan inte lära sig hur man skall hjälpa Hjälparen! Fyra nyckelord för denna vandring med Gud och trons vila är:

Förtröstan **Ö**verlåtelse **T**acksamhet **T**ålamod = **F Ö T T av Anden = Trons vila!**

Och så kom ihåg detta:

> Heb 4:10: ”Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina.”

Och så vill jag avsluta med ett intressant bibelord som du kan grunna på ett tag:

> Pred 7:17: ”Var inte alltför rättfärdig och inte alltför vis. Varför förstöra dig själv?”

/Lennart

← TILL DEL 3: *“Evangelium – metod eller barnaskap, prestationskrav eller frihet?”*